

*Duch Miłości
w świadectwie Kościoła*

Okres zwykły

KULTURA

ISBN 9788387487485

Wydawca: Archidiecezja Poznańska

Redakcja: ks. Szymon Stułkowski

Ilustracja (str. tyłowa): Stanisław Barbacki

Drukarnia: Zakład Poligraficzny Moś & Łuczak sp.j.

WPROWADZENIE

Inspiracją naszego działania w obecnym roku duszpasterskim są słowa z Ewangelii wg św. Jana – „Myśmy poznali i uwierzyli miłości, jaką Bóg ma ku nam. Bóg jest miłością: kto trwa w miłości, trwa w Bogu, a Bóg trwa w nim” (1 J 4,16). Bez poznania Boga oraz uwierzenia w Niego i Jemu nie ma dojrzałej wiary, nie ma gotowości dawania świadectwa. Synod Archidiecezjalny podkreśla z całą wyrazistością, że „Kościół ma być przestrzenią miłości, w której jako oblubienica żyje w Chrystusie i jako matka wydaje na świat nowe dzieci Boże. Ma być »ogniskiem«, w którym rodzina Boża, zgromadzona wokół Chrystusa, uczestniczy aktywnie w życiu i misji, jest solidarna i poprzez dialog poszukuje dobra wspólnego, wspólnie podejmuje decyzje i uczy się współodpowiedzialności” (Synod, t. 1, *Dokumenty*, nr 13).

Jan Paweł II w adhortacji apostołskiej *Ecclesia in Europa* zwracał uwagę, że „wyzwanie stojące dzisiaj przed Kościołem w Europie polega na tym, by poprzez swoje świadectwo miłości, które samo w sobie ma wewnętrzną moc ewangelizującą, pomóc współczesnemu człowiekowi doświadczać miłości Boga Ojca i Chrystusa, w Duchu Świętym” (EiE 84). Myśl tę rozwinął w innym miejscu apelując: „Europa potrzebuje wiarygodnych ewangelizatorów, w których życiu, zjednoczonym z krzyżem i zmartwychwstaniem Chrystusa, zajaśnieje piękno Ewangelii. Takich ewangelizatorów trzeba odpowiednio uformować. Dziś bardziej niż kiedykolwiek konieczne jest, aby każdy chrześcijanin miał świadomość misyjną, począwszy od biskupów, prezbiterów, diakonów, osób konsekrowanych, katechetów i nauczycieli religii: »każdy ochrzczony, jako świadek Chrystusa, winien zdobyć formację odpowiednią do swego stanu, nie tylko dlatego, by uchronić wiarę przed oziębnieniem z braku troski w nieprzychylnym środowisku, jakim jest świat, ale również po to, by wesprzeć i pobudzić ewangelizacyjne świadectwo«. Człowiek współczesny »chętniej słucha świadków aniżeli nauczycieli; a jeśli słucha nauczycieli, to dlatego, że są świadkami«. Decydujące są zatem obecność i znaki świętości: ta obecność jest istotnym warunkiem wstępnym autentycznej ewangelizacji, zdolnej przywrócić nadzieję. Potrzeba wyrazistych osobistych i wspólnotowych świadectw nowego życia w Chrystusie. Nie wystarczy bowiem przekazywać prawdę i łaskę przez głoszenie Słowa i sprawowanie sakramentów; konieczne jest, by były one przyjmowane i przeżywane w każdej konkretnej sytuacji, w sposobie życia chrześcijan i wspólnot kościelnych. Jest to jedno z największych wyzwań, jakie stają przed Kościołem w Europie na początku nowego tysiąclecia” (EiE 49).

Główne cele duszpasterskie obecnego roku, którego hasło brzmi – *Bądźmy świadkami Miłości*, związane są nie tylko z wysiłkiem naszego otwarcia się na Miłość poprzez ukazanie jej prawdziwego obrazu i przyłgnięcie na nowo do Chrystusa, Wcielonej Miłości Boga.

Dlatego w okresie zwykłym roku liturgicznego, w którym płaszczyznę naszego szczególnego zainteresowania stanowi kultura, będziemy starać się o rozbudzenie dynamizmu ewangelizacyjnego i podjęcie wysiłku budowania solidarności społecznej, co dodatkowo będzie nam przypominało motto tego czasu – *Duch Miłości w świadectwie Kościoła*.

Podstawowy zatem przekaz Okresu Zwykłego winien koncentrować się na wyjaśnianiu różnicy między ewangelizacją a misją *ad gentes*, ukazywaniu dzieła ewangelizacji jako podstawowego zadania Ludu Bożego, a także potwierdzaniu prawdy, że cały Kościół jest misyjny. Winien również pomagać w odkrywaniu osobistego i wspólnotowego potencjału misyjnego oraz uświadamiać potrzebę nowej ewangelizacji. Drugi nurt działań, mający na celu wspieranie solidarności społecznej, winien najpierw akcentować umacnianie miłości małżeńskiej i rodzinnej, kształtować postawę służebną wobec bliźnich, promować zaangażowanie na rzecz dobra wspólnego, jak również ożywiać miłość miłosierną oraz uwalniać świat polityki od nienawiści, m.in. poprzez kształtowanie postawy przebaczenia.

Mając świadomość, że Okres Zwykły roku liturgicznego obejmuje czas wakacji i urlopów warto podkreślać, że jest on szczególną sposobnością do apostołstwa w miejscu wypoczynku. Jak wyjaśnia Synod Archidiecezjalny, w tym czasie ważne jest „zaangażowanie świeckich w uprawianie apostołstwa poprzez szerzenie Ewangelii i uświęcanie. Służyć temu może przede wszystkim świadectwo życia, ale należy pamiętać także o szukaniu okazji do głoszenia Chrystusa słowem wobec wierzących, jak i niewierzących. Ważnym zdaniem jest również wyjaśnianie współczesnych problemów w świetle zasad chrześcijańskich [zob. DA 6]” (Synod, t. 2, *Statuty*, nr 223).

Miesiąc sierpień będzie okazją promowania wstrzeźliwości od napojów alkoholowych i ukazywania chrześcijańskiego stylu życia. Wcześniejsze wspomnienie św. Krzysztofa stwarza możliwość zwrócenia uwagi na świadectwo przestrzegania przepisów o ruchu drogowym, a także na płynącą z przykazania miłości odpowiedzialność kierowców za życie własne i bliźnich. Odrębną sprawą jest promowanie czasu wakacyjnego jako szansy zadbania o rozwój duchowy – możliwość wewnętrznego pogłębienia poprzez uczestnictwo w rekolekcjach wakacyjnych, pielgrzymkach, dniach skupienia czy podjęcia propozycji przedstawianych przez różnego rodzaju grupy formacji duchowej.

Centrum działalności duszpasterskiej tego okresu pozostaje ciągle niedziela – Dzień Pański. Jego świętowanie jest podstawą i rdzeniem całego roku liturgiczne-

go oraz jednym z istotnych elementów budowania kultury przenikniętej duchem miłości i wzajemnego zrozumienia, a także źródłem dynamizmu ewangelizacyjnego i solidarności społecznej. W okresie wakacji nie można zapomnieć o obowiązku uczestnictwa we Mszy św. Niech ten dzień stanie się również miejscem przypominania, że „nowa wyobraźnia miłosierdzia, do której wzywał Jan Paweł II, powinna wyrastać z zakorzenienia chrześcijan w tajemnicy Boga, który jest Miłością. W sposób szczególny winna ona być owocem życia Eucharystią. Wierni w Archidiecezji Poznańskiej winni postępować tak, by ubodzy czuli się pośród nich jak u siebie w domu (por. NMI 50). Solidarność z ubogimi jest świadectwem wiarygodności Kościoła” (Synod, t. 1, *Dokumenty*, nr 27).

W liturgii Okres Zwykły jest nazywany czasem wzrostu Kościoła. Tematyka związana z obecnością ducha Miłości w świadectwie Kościoła powraca zwłaszcza w treściach czytań 11–15 oraz 17–19 i 22–24 niedzieli zwykłej. Podkreślają one, że poznanie przez miłość prowadzi do zauważenia bliskości miłującego Boga, dzięki której potrafimy dostrzec także bliskość drugiego człowieka. Bóg udziela się człowiekowi z miłości i oczekuje, że człowiek z miłością będzie oczekiwał ostatecznego z Nim spotkania. Niedziela 27 zwykła przypomina naukę o naturze Kościoła, podkreślając, że jest on wspólnotą sług, a 33 niedziela zwraca uwagę, że wszelkie przeciwności w życiu chrześcijanina są sposobnością do składania świadectwa.

ks. Adam Przybecki